

Kussen ze elkaar wel, of kussen ze elkaar niet?

THEATER

Marius van Marcel Pagnol door De Onderneming. 13 mei, Lantaren/Venster Rotterdam. Tournee.

Triomfantelijk schallen de trompetten in het fanfare-intro van *All you need is love*, maar er is geen Beatle te bekennen. *Marius* van Marcel Pagnol speelt zich af in de haven van Marseille. Een geschilderd achterdoek met een schip erop verbeeldt die haven in de voorstelling van het Vlaamse spelerscollectief De Onderneming. En het allereerste stukje van de Beatles-song wordt gebruikt om aan te geven dat er een schip vertrekt.

Een origineel alternatief voor de bekende scheepstoeter. De trompetklanken vertellen ook wat het vertrekkende schip betekent voor de hoofdpersoon van Pagnols toneelstuk. *Marius* heeft liefde nodig, maar niet alleen die van een meisje. Hij wordt verteerd door het verlangen naar de zee. Daar moet Fanny, het allerleukste meisje van Marseille, tegenop boksen.

Het Beatles-intro doet denken aan de televisieshow *All you need is love*. Dit liefdesprogramma van SBS6 houdt het publiek in de ban met dezelfde vraag die ook *Marius* spannend houdt: gaan ze elkaar kussen?

Het is de enige vraag die de mensen zich stellen als in het theater het doek opengaat, zei Pagnol ooit. De Franse schrijver, bekend van films als *Manon des sources*, *Jean de florette*, schreef *Marius* in 1929 als toneelstuk, dat met veel succes is opgevoerd en later is verfilmd.

'Heeft hij haar gekust?' vraagt Kris van Trier die de vader van *Marius* speelt. De moeder van Fanny is hem opgewonden komen vertellen dat *Marius* eindelijk zijn liefde voor haar dochter heeft be-

kend. Gekust is er niet, voor zover moeder weet. De liefde bekennen zonder te kussen? Pa trekt een moeilijk gezicht. Hij mag z'n zoon dan uitschelden voor niksnut, omdat *Marius* in het café van z'n vader 'nog geen deftige pint kan schenken', toch heeft hij z'n zoon aardig door.

De norse cafébaas, de berekende vissersvrouw, de 'zeezieke' jongen en het trouwlustige meisje – het zijn sjablonen uit een romantische film. Maar de spelers van De Onderneming gebruiken hun petten en snorren alleen voor de kleurrijke bijrolletjes: de passerende zeeman en de Turkse kledjesverkoper. Voor de belangrijkste figuren blijven ze dicht bij zichzelf.

Vooraf cafébaas Kris van Trier en Waas Gramser als Fanny zijn ontroerend in hun eerlijke wijsheid. De voorstelling is ingehouden van stemming en heeft de sfeervolle landerigheid die de film ongetwijfeld ook heeft. De kleine twee uur die de voorstelling duurt blijft dat niet evengoed werken. Soms verlang je naar meer vorm, meer humor, naar een scherpere profilering van de personages.

Toch word je uiteindelijk gegrepen door de eenvoud van de voorstelling. En door het oeroude verhaal. Net als een liefdesduo in het programma *All you need is love* worden *Marius* en Fanny naar elkaar toegeduwd. Bij de tv-show zijn er de camera's en de miljoenen kijkers die wachten op de verlossende kus. Bij *Marius* zijn de wachtenden de kleine vissersgemeenschap én het theaterpubliek. Maar de romantiek van deze voorstelling schuilt niet in die afgedwongen kus. Dat *Marius* en Fanny ondanks die druk naar hun hart durven luisteren, maakt deze voorstelling pas echt romantisch.

Marijn van der Jagt